

Γράφει ο Θεολόγος-Εκκλησιαστικός Ιστορικός-Νομικός κ. Ιωάννης Ελ. Σιδηράς

URBI ET ORBI - VERBUM VERITATIS ERGA OMNES

ΤΟΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΑΔΟΥΛΩΤΟΙΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ

ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΦΡΙΚΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

ΤΟΥ ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΚΟΦΡΟΝΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ

ΡΩΣΙΚΟΥ IMPERIUM

ΥΠΟ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΡΩΣΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

ΤΑ ΑΔΗΛΑ ΚΑΙ ΚΡΥΦΙΑ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ

***ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ***

Ενίοτε το απόκτημα κάποιου ιστορικού πονήματος ανεξαρτήτως του εκτενούς ή ευσυνόπτου γεγραμμένου περιεχομένου αυτού, έρχεται ως εξ ουρανού αποκάλυψη από Θεού και ιδιαίτερα όταν η προκειμένη πονηματική μελέτη φωτίζει με το φως της αληθούς και ασυμβιβάστου γραφής άγνωστες και επιμελώς υπό τινων κεκαλυμμένες πτυχές της εσωτερικής ζωής και των ανομολογήτων διαβουλεύσεων των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών και των μεταξύ κρατών και Εκκλησίας νοσηρών αντισεκκλησιολογικών σχέσεων, οι οποίες αναπτύσσονται εκουσίως ή ακουσίως, στανικώς και πειθαναγκαστικώς, ματαιοδόξως και μωροφιλοδόξως, ένεκα της υπό των κρατών ισχυράς επιβολής στα κανονικά όργανα διοικήσεως εκάστου τοπικής Εκκλησίας μιάς κατασκευασμένης πολιτικής ιδεολογίας ή μιάς σκοπίμου και δολίας πολιτικής γραμμής για την ανίερη εξυπηρέτηση αλλοτρίων και καινοφανών για την Ορθόδοξη Εκκλησία, όλως όμως αντιευαγγελικών, αντισεκκλησιολογικών και αντικανονικών αρχών και στοχεύσεων, γεωπολιτικών ή γεωστρατηγικών κρατικών εθνικιστικών, εθνοφυλετικών, αλυτρωτικών, επεκτατικών και εν γένει πολιτικο-εκκλησιαστικών ιμπεριαλισμών, όπως ακριβώς συμβαίνει ήδη από του β' ημίσεος του 19ου αιώνας και μέχρι σήμερα με τον «βίο και την πολιτεία», τα «έργα και τις ημέρες» του άλλοτε τσαρικού, κομμουνιστικού και νυν μετακομμουνιστικού κράτους της Ρωσίας και της πειθηνίου θερααινίδος αυτού, θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας στο πλαίσιο μιάς διαζόντως και εξοφθάλμως ανωμάλου εξ απόψεως Ορθοδόξου εκκλησιολογίας και κανονικού δικαίου αμφίδρομης καισαροπαπικής και παπακαισαρικής σχέσεως σε βάρος και κατά των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών της «καθ' ημάς Ανατολής».

Ένα τέτοιο πολύτιμο, ευσύνοπτο ιστορικό πονημάτιο των μόλις 30 σελίδων περιήλθε πρότινος εις χείρας του γράφοντος ως όντως εξ ουρανού αποκάλυψη Θεού, το οποίο η Εταιρεία «Ο Ελληνισμός» εν έτει 1899 εξέδωσε τύποις στο εν Αθήναις τυπογραφείο των καταστημάτων του Ανέστη Κωνσταντινίδου. Πρόκειται για μία μακροσκελεστάτη επιστολή υπό την μορφή ευσυνόπτου ιστορικού πονηματίου ή εγχειριδίου, το οποίο ο ανώνυμος Ρώσος συγγραφεύς τιτλοφορεί αποκαλυπτικώς και δελεαστικώς ως εξής: «*Επιστολή Ρώσσου*

Ευσεβούς Ορθοδόξου προς τον Οικουμενικόν Πατριάρχην περί της εν Ρωσσία Τελουμένης κατά των Ορθοδόξων της Ανατολής Εκκλησιών. Συστηματικής Εργασίας».

Ο ανώνυμος ευσεβής Ορθόδοξος Ρώσος συγγραφεύς απευθύνει την προειρημένη εκδοθείσα τύποις επιστολή στον τότε συνετό και αγωνιστή κατά του πανσλαβισμού και του όπισθεν αυτού κρυπτομένου πανρωσισμού εν Μακεδονία και Θράκη Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντίνο Ε΄ (1897-1901) και την περί Αυτόν Αγία και Ιερά Σύνοδο προτρέποντας εν αρχή την ανυποχώρητη στάση της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας έναντι οιοδήποτε μωροφιλοδόξου, ο οποίος αποτολμά να θέσει εν αμφιβόλω τα κυριαρχικά και απαραμειώτως απαραγάραπα και αδιαπραγμάτευτα Οικουμενικά προνόμια και δίκαια αυτής. Γράφει δε χαρακτηριστικά τα εξής: *«Καιρός, λοιπόν, όπως η Υμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης, ενδυομένη την ιεράν της θρησκείας και της πίστεως πανοπλίαν και των αγιωτάτων Συνοδικών Αρχιερέων την αδελφικήν, ομόφρονα και συμπαγή βοήθειαν και σύμπραξιν έχουσα, καιρός, λέγω, όπως χωρήση ανδρικός και υπερηφάνως προς τα εμπρός, ουδέ βήμα υποχωρούσα προ των απαραγράπτων δικαίων της κυβερνωμένης υπ' Αυτής Εκκλησίας, πάντοτε προ εαυτής έχουσα, ως παράδειγμα ζηλωτόν, τους ευκλείς εκείνους και αιοδίμους Πατριάρχας του Οικουμενικού Θρόνου, ων το έργον οφείλει και δύναται, επίσης ευκλεώς και ενδόξως συνεχίση, επισπώσα ούτως εφ' Εαυτήν και την περί Αυτήν Ιεράν Σύνοδον, τον σεβασμόν, την αγάπην, την αφοσίωσιν και την ευγνωμοσύνην, ου μόνον παντός του Ελληνικού Ορθοδόξου κόσμου, αλλά και του Ορθοδόξου Σλαβισμού, του παρά της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως τα θεία της Ορθοδοξίας νάματα ποτισθέντα και μηδέποτε τα προς αυτήν οφειλόμενα τροφεία επιλανθανομένου».*

Ευθύς εξ αρχής ο γέρον Ρώσος συντάκτης του μακροσκελούς και ιστορικός τεκμηριωμένου αυτού κειμένου εκθέτει «expressis verbis» τους λόγους για τους οποίους απευθύνει την προκειμένη επιστολή προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντίνο Ε΄ και την περί αυτόν Αγία και Ιερά Σύνοδο, γράφοντας τα κάτωθι: *«όθεν, καγώ, πιστόν της Ορθοδόξου Εκκλησίας τέκνον τυγχάνων, το Ελληνικόν δε έθνος θερμώς συμπαθών, και των δικαίων και πρεσβυγενών πρωτείων και δικαιωμάτων της Ανατολικής Εκκλησίας περί πολλού ποιούμενος, την τούτων παραχάραξιν βαρέως φέρων, επιστέλλω τη Υμετέρα Θειοτάτη Παναγιότητι και τη περι Αυτήν Ιερά Σύνοδω την επιστολήν ταύτην, δι' ης θέλω προσπαθήσει, όπως φέρω εις γνώσιν υμών και παντός ενδιαφερομένου την εν Ρωσσία τελουμένην κατά των Ορθοδόξων της Ανατολής Εκκλησιών συστηματικήν εργασίαν, θέλω δε θεωρήσει εμαυτόν λίαν ευτυχή, εάν υπό των επαϊόντων ληφθή φροντίς δραστική και σύντονος, υπέρ βελτιώσεως και πραγματοποιήσεως παντός δυνατού προς ανακοπήν και επίσχεσιν του τελουμένου κακκού, επειδή η τούτου επίτευξις, αποτελεί τον μόνον των γεροντικών μου ημερών μύχιον πόθον».*

Άξιο ιδιαίτερας ιστορικής μνείας είναι εν προκειμένω το γεγονός ότι ο γέρον Ρώσος συντάκτης της επιστολής διατραγωδεί σχεδόν αποκαλυπτικά και διά των μελανοτέρων χρωμάτων την μεγάλη πτώση της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας όταν εκούσα άκουσα προσεδέθη ως τυφλή και πειθήνια υποτακτική θεραπεινίδια, ένεκα του άκρατου αυτής αντεκκλησιολογικού και αντικανονικού εθνοφυλετισμού, στο «πολιτικό άρμα» του ρωσικού εθνικιστικού και επεκτατικού ιμπεριαλισμού του τότε τσαρικού Κρεμλίνου, το οποίο ως εκπορθητής άλωσε την εσωτερική δομή και λειτουργία καθώς και τα κανονικά διοικητικά όργανα αυτής, με θλιβερό αποτέλεσμα να την καταστήσει τραγικό φερέφωνο και εύχρηστο όργανο της κρατικής πολιτικής επεκτατικής ιδεολογίας αυτού, ήτοι της ιμπεριαλιστικής ιδεολογίας του Πανσλαβισμού και του Πανρωσισμού ακόμη και σε βάρος

των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών της «καθ' ημάς Ανατολής», κυρίως δε της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Μητρος Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας».

Ο Καθηγητής Ιωάννης Ε. Αναστασίου αναφερόμενος εν προκειμένω στην εσωτερική διοικητική άλωση της εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας υπό του Τσαρικού Κρεμλίνου, γράφει ότι: «Το 1700 απέθανε ο Πατριάρχης Αδριανός και ο Τσάρος άφησε τον θρόνο 21 χρόνια κενό. Το 1721 δημοσίευσε διάταγμα συνταγμένο από τον Επίσκοπο Πσκοβ, με το οποίο κατάργησε το αξίωμα του Πατριάρχη και καθιέρωσε την διοίκηση της Εκκλησίας από την «Αγιωτάτη Διοικούσα Σύνοδο» αποτελούμενη από 7 Ιεράρχες και 7 Ιερείς. Στις συνεδριάσεις μετείχε και αυτοκρατορικός εκπρόσωπος με τόσες αρμοδιότητες, ώστε αυτός ήταν ο κυρίαρχος στην Εκκλησία... ο ίδιος (ο Τσάρος) δεν ισχυρίστηκε ότι είναι αρχηγός της Εκκλησίας, πήρε όμως τον τίτλο «Υπέρτατος Κριτής του παρόντος Συμβουλίου», δηλαδή της Συνόδου και υπέταξε την Εκκλησία στο κράτος με τέτοιο τρόπο που ήταν άγνωστος στο Βυζάντιο και στη Ρωσία μέχρι τότε...».

Ο δε αοίδιμος λόγιος Μητροπολίτης Κίτρους και Κατερίνης Βαρνάβας (Τζωρτζάτος) αναλυτικότερα αναφερόμενος στο προκείμενο ζήτημα γράφει: «Μετά τον θάνατον του Ρώσου Πατριάρχου Αδριανού (1700) ο Μέγας Πέτρος της Ρωσίας κατήργησε το Πατριαρχείον Μόσχας και συνέστησε την διοικούσαν Ιεράν Σύνοδο (1721) ως ανωτάτην αρχήν της Ρωσικής Εκκλησίας. Έκτοτε διοικητικώς η Εκκλησία υπήχθη υπό τον έλεγχον και την εξουσίαν του κράτους ως δημοσία Υπηρεσία, με πολλές δυσμενείς δι' αυτήν επιπτώσεις. Κατά την συνοδικήν οργάνωσιν της Εκκλησίας της Ρωσίας (1700-1917) τα θέματα διοικήσεως ερρυθμίσθησαν ως εξής: Δι' εκκλησιαστικού διατάγματος, επικυρωθέντος την 25ην Φεβρουαρίου του 1720, και ετέρου εν συνεχεία νόμου του 1721 συνεστήθη Ιερά Διοικούσα Σύνοδος...

Το ανώτατον τούτο διοικητικόν σώμα συνίστατο εκ του προέδρου, δύο αντιπροέδρων, τεσσάρων συμβούλων και τεσσάρων μελών κληρικών ή μοναχών. Επίσης συμμετείχεν Επίτροπος του Τσάρου ως αντιπρόσωπος της Κυβερνήσεως. Τα μέλη της Ιεράς Συνόδου διεκρίνοντο εις μόνιμα και προσωρινά. Αι αρμοδιότητες αυτής αναφέροντο εις διοικητικά, πνευματικά και οικονομικά ζητήματα της Εκκλησίας, αι δε επ' αυτών αποφάσεις ουδεμίαν είχαν ισχύν άνευ της υπογραφής του Κυβερνητικού Επιτρόπου... Η εκλογή των Επισκόπων εγένετο υπό του Τσάρου εκ τριών υποψηφίων, προτεινομένων υπό της Ιεράς Συνόδου...».

Επανερχόμενοι στα συγκλονιστικώ τω τρόπω γραφόμενα του ανωνύμου ευσεβούς Ρώσου Ορθοδόξου εν τη εν έτει 1899 επιστολή του προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντίνο Ε' και την περί Αυτόν Αγία και Ιερά Σύνοδο, δέον να αναφερθεί μετ' εμφάσεως ότι ο συντάκτης του κειμένου αποκαλύπτει τα «άδηλα και τα κρύφια» άνομα σχέδια του τσαρικού Κρεμλίνου κατά της ελευθερίας των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών της Ανατολής γράφων τα ακόλουθα: «Ένιοι των βαθμοφόρων της Ρωσσίας, υπό υπερηφάνων εθνικών βλέψεων και σκοπών πανσλαβιστικών σκοτισθέντες, λησμονήσαντες δε ότι τα βασίλεια και τα έθνη κυβερνά η θεία Πρόνοια, δεικνύουσιν επιθυμίαν όπως ανατρέψωσιν άπαντα τα εν Ανατολή Ορθόδοξα Πατριαρχεία, αρπάσωσι δε και αυτήν την Κωνσταντινούπολιν.

Δεν αποκρύπτω επίσης ότι η αυτόκλητος κεφαλή της Ρωσικής Εκκλησίας, ο Αυτοκρατορικός Επίτροπος της, ούτω ονομαζομένης, Διοικήσεως Συνόδου, Κ.Π. Ποπεδονότσεφ ουχί άπαξ εξέφρασεν επιθυμίαν, όπως πειθαναγκασθώσιν οι Ορθόδοξοι της

Ανατολής Πατριάρχαι να υποκύψωσι τη θελήσει αυτού, επιπροσθέτων ότι, μετά την υπό της Ρωσσίας άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως, αυτός θέλει ρυθμίσει τα της Μεγάλης Εκκλησίας και των λοιπών Πατριαρχείων, κατά το δοκούν αυτό. Πολλοί των ζηλωτών της Ορθοδόξου Εκκλησίας εν Ρωσσία γινώσκουσιν επίσης τους ουχί άπαξ εκφρασθέντας λόγους του τα της Παλαιστίνειου Εταιρείας διευθύνοντος, Β. Ν. Χιτροβώ, ότι δηλαδή η Παλαιστίνειος Εταιρεία προώριται, όπως εξώση εκ της Συρίας και Παλαιστίνης την Ελληνικήν Ιεραρχίαν, ούτω δε δεσπώση αυτή του Παναγίου Τάφου και των λοιπών Παναγίων Προσκυνημάτων της Αγίας Γης. Δεν αναγνοούσιν οι Ρώσσοι και τας ανακοινώσεις του πανισχύρου διευθυντού του Ρωσσικού τύπου, Μ.Π. Σαλαβιώφ... ότι επάναγκες να εξουδενώσωσι το γόητρον των Πατριαρχών της Ανατολής».

Το εν Ρωσία σκοτεινό και καταστροφικό για τον Ορθόδοξο κόσμο ρόλο των πανσλαβιστών, οι οποίοι δημιούργησαν το βουλγαρικό σχίσμα (1870) επισημαίνει ο Ρώσος συντάκτης της επιστολής αναφέροντας ότι «οι άνθρωποι ούτοι, ως εκ της επιρροής, ην κέκτηνται, επιφέρουσιν ανυπολόγιστον ζημίαν, ου μόνον τη Ανατολική αλλά και τη Ρωσική Εκκλησία... προ πολλού δε ήδη προτείνουσι τη Υψηλή Ρωσική Κυβερνήσει διά των οργάνων αυτών... τον νοσφισμόν των εν Βεσσαραβία κτημάτων του Παναγίου Τάφου, ως και των Μονών του Άθω και του Σινά... Τίς άλλος, ειμή αυτοί οι πανσλαβισταί παρέδωκαν τη Αυστρο-Ουγγαρία την υπό του γενναίου Σερβικού έθνους οικουμένην Βοσνίαν και Ερζεγοβίνην, εξώθησαν δε την Ρωσσίαν, (τω 1877) εις τον κατά της Τουρκίας πόλεμον, σκοπούντες την εξασθένησιν της Ελλάδος και της Σερβίας, διά της ανιδρύσεως Μεγάλης Βουλγαρίας; Τίνι εκ των Ρώσσων τυγχάνει άγνωστον, ότι η επιθυμία των ημετέρων πανσλαβιστών έγκειται εν τη υποσκάψει και εξαφανίσει του Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως, συν τούτω δε και των Πατριαρχείων της Αντιοχείας και Ιεροσολύμων;

Η απευδής ιστορία βεβαίως, θα στιγματίση μετά ταύτα τας δολεράς μηχανορραφίας των εχθρών της Ορθοδοξίας και αυτής της Ρωσσίας και δεν θα αφήση άνευ ελέγχου τας ουχί εντίμους πράξεις του τέως εν Κωνσταντινουπόλει Ρώσσου πρεσβευτού, κόμητος Ν.Π. Ιγνάτιεφ, του δημιουργήσαντο το βουλγαρικόν σχίσμα...».

Άνευ λεκτικής συστολής και ψευδοδιπλωματικών προσχημάτων λόγου ο Ρώσος συντάκτης της επιστολής υπογραμμίζει ότι εν Ρωσία υψηλά ιστάμενοι πανσλαβιστές εξερεθίζουν διά μέσω του ρωσικού πανσλαβιστικού τύπου, τον οποίο ήλεγχαν, «την Ρωσικήν κοινήν γνώμην κατά των Ελλήνων και των Ελληνικών Πατριαρχείων της Ανατολής...», όπως τραγικώς πράττουν και σήμερα, τηρουμένων βεβαίως των αναλογιών. Επικαλούμενος δε τα ονόματα των επικεφαλής εν Ρωσία πανσλαβιστών Κ.Π. Ποπεδονόστσεφ και Μ.Ν. Σαλαβιώφ, αναφέρει ότι «Ο υπό την προστασίαν του Κ.Π. Ποπεδονόστσεφ, του πανισχύρου και κραταιοτάτου τούτου πανσλαβιστού, ευρισκόμενος τύπος εν τω προσώπω των «Ειδήσεων της Μόσχας» και του «Νέου Χρόνου» («Νόβοε Βρέμια») πανηγυρίσας την ήτταν των Ελλήνων, (εννοεί τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897), διελάλει ότι η Ρωσσία επεθύμει να τιμωρήση την Ελλάδα, όπως άπαξ διά παντός επιθέση τέρμα εις τας βλέψεις αυτής εν Μακεδονία, προοριζομένη τη Βουλγαρία...».

Ο της επιστολής Ρώσος συγγραφεύς αναφερόμενος στην αντιεκκλησιολογική και αντικανονική ανεκτική στάση της λεγομένης Διοικούσης Συνόδου της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας έναντι των σχισματικών βουλγαροεξαρχικών διαμαρτύρεται για το γεγονός ότι οι από το έτος 1872 και εφεξής Οικουμενικοί Πατριάρχες δεν απαίτησαν και δεν εξηνάγκασαν «...την Διοικούσαν Σύνοδον εις αναγνώρισιν των αποφάσεων της Μεγάλης εν

Κων/πόλει Τοπικής Συνόδου του 1872. Ουδαμώς δε επιτρέπεται, Παναγιώτατε Δέσποτα, ίνα η μία Αυτοκέφαλος Εκκλησία αποδοκιμάζη και αναιρή εκείνο, όπερ η ετέρα αποφασίζει και θεσπίζει κανονικώς, καθώς και τανάπαλιν».

Εκτενεστέρα είναι η αναφορά του επιστολογράφου διά της παραθέσεως αψευδών ιστορικών γεγονότων, τα οποία αφορούν «τα έργα και τις ημέρες», όπως ο ίδιος γράφει, του «μισέλληνος Ρώσου Μητροπολίτου Μόσχας Βλαδιμήρου», ο οποίος ως πειθήνιο όργανο και άβουλο φερέφωνο των του Κρεμλίνου πανσλαβιστών φίλων των σχισματικών βουλγαροεξαρχικών προσυπογράφει τον κατά της Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας συκοφαντικο και υπονομευτικό πόλεμο αυτών.

Ο Ρώσος επιστολογράφος διά του λόγου το αληθές καταγράφει λεπτομερώς τα κάτωθι: «*Αι ψευδείς δε και μυστικάί μομφαί, επιθέσεις και ύβρεις κατά της Ελληνικής Ιεραρχίας της Ανατολής, ων γέμουσι τα προσφιλή τω Αυτοκρατορικό Επιτρόπω δημοσιογραφικά όργανα, ως «Ειδήσεις Μόσχας», «Νέος Χρόνος», «Ανακοινώσεις Παλαιστινείου Εταιρείας» και άλλα, ουδόλως επιδοκιμάζονται υπό των αληθών Ορθοδόξων... κατεμέμψαντο του Μητροπολίτου Πετρουπόλεως Ισιδώρου, προσκαλέσαντος τους σχισματικούς Βουλγάρους Αρχιερείς, Άνθιμον τον επονομασθέντα Βούλγαρον, Έξαρχον, και τον υπ' αυτού χειραφετηθέντα Κλήμεντα, ως και τον Μητροπολίτην Τυρνάβου ίνα ιερουργήση μετ' αυτών τη 27 Ιουλίου 1879, εν τω εν Πετρουπόλει ναώ του Αγίου Ισαακίου, ουχ ήττον, καθάπτονται και του νυν μισέλληνος Μητροπολίτου Μόσχας Βλαδιμήρου, επιτρέποντος Βουλγάρους κληρικούς να ιεουργώσιν εν τη εν Μόσχα Θεολογική Ακαδημία, ένθα ούτοι εκπαιδεύονται... προς δε ότι η Διοικούσα Σύνοδος αποστέλλει τη βουλγαρική σχισματική εκκλησία το Άγιον Μύρων... τολμά να εξεγείρη τον εκκλησιαστικόν κόσμον, να υποδαυλίζη τας φυλετικές έριδας, να παροξύνη τους σχισματικούς Βουλγάρους κατά της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, να συμβοηθή εις την επαύξησιν της σχισματικής βουλγαρικής ιεραρχίας, να εξερεθίζη δε τους Σύρους κατά της κανονικής Ελληνικής Εκκλησίας και να υποκινή το Αραβικόν ζήτημα επί σκοπώ διασπάσεως των Ελληνο-Σύρων, από των ομαιμόνων αυτοίς αδελφών... η Διοικούσα όμως Σύνοδος δεν έχει κανονικήν βάση όπως μη αναγνωρίζη τας αποφάσεις της Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου του 1872 και διατελή εις διαφωνίαν προς πάσας τας Αυτοκεφάλους Εκκλησίας, εξ ων ουδεμία επέτρεψε τω βουλγαρικό σχισματικό κλήρω την εν ταις εκκλησίαις αυτών ιεροπραξίαν, ως και την ανάμιξιν αυτού εις υποθέσεις άλλων Εκκλησιών...».*

Ερχόμενος ο Ρώσος επιστολογράφος στην κατά περίπτωση καταγραφή και αναφορά όσων, ένεκα του νοσηρού τύφου του εθνοφυλετισμού (ή φυλετισμού), ήτοι του πανσλαβισμού και ιδιαίτερα του πανρωσισμού, συντελούνται υπό των πολιτικών κατευθυνομένων ή μάλλον ποδηγετουμένων Ρώσων Ιεραρχών κατά των λοιπών Ορθοδόξων της Ανατολής Εκκλησιών, επισημαίνει τα αντικανονικά και αντιεκκλησιολογικά εθνοφυλετικά ατοπήματα και ανομήματα της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Μητρόπολη Μολδοβλαχίας και στην Εκκλησία της Γεωργίας (Ιβηρίας), όπου επεβλήθη στον Μολδαβικό και Γεωργιανό Ορθόδοξο κλήρω και λαό μέχρι και η απαγόρευση της χρήσεως της μητρικής αυτών γλώσσας κατά την τέλεση της θείας λατρείας.

Περί δε απάντων τούτων των προειρημένων γράφει τα κάτωθι τραγικώς αποκαλυπτικά: «*Η Μεγάλη Εκκλησία ευκόλως ηδύνατο να υποδείξη τη Διοίκουση Συνόσω τάδε: Τω 1811 η Ρωσσία προσήρτησε προς εαυτήν την Βεσσαραβίαν, χώραν κατοικουμένην υπό Μολδαβών και ανήκουσαν τη Μητροπόλει της Μολδοβλαχίας εκκλησιαστικώς δε υπαγομένην εις το κλίμα του*

Κωνσταντινουπολίτικου Πατριαρχείου. Τίς απεστέρησε νυν τον Μολδαβικόν της Βεσσαραβίας πληθυσμόν, ανερχόμενον εις 1.400.000 ψυχών, του δικαιώματος όπως προεσεύχητε εν τη μητρική αυτού γλώσση;

Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ο διατηρήσας το τέως Μολδαβικόν αυτού ποιόνιον εν τη Ορθοδοξία και διαφυλάξας την γλώσσαν εαυτού, ή η Διοικούσα Ρωσική Σύνοδος, η απαγορεύσασα τοις Μολδαβοίς τας Ιεροπραξίας εν τη μητρική αυτών γλώσση και περί τα 80 έτη μη αποστέλλουσα ομοφύλους αυτοίς Επισκόπους;»

Εμφατική και επιμόνω προσηλώσει ο Ρώσος επιστολογράφος καταγγέλλει «expressis verbis erga omnes» τα απευδώς καταγεγραμμένα και μεμαρτυρημένα εθνοφυλετικά άνομα ατοπήματα σε βάρος της πολυπαθούς και στενάζουσας υπό τον βάνανσο και καταπιεστικό ρωσικό εκκλησιαστικό αυταρχισμό, Ορθοδόξου εν Γεωργία Εκκλησίας, γράφοντας τα εξής: «Λέγομεν τούτο, αφορμήν λαμβάνοντες εκ του διορισμού του ολιγοσεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βλαδιμήρου επί του θρόνου της πρωτοκαθέδρου πρωτευούσης Μόσχας, όστις, διετελέσας Ρώσος έξάρχος εν Γεωργία, εξήσκησεν εν αυτή φανερόν μίσος, τόσον εναντίον του Γεωργιανού λαού, όσον και εναντίον των Επισκόπων αυτού, ως και εναντίον των εν Καυκάσω διαβιούντων Ελλήνων, ενταύθα δε, εν Μόσχα, δεν edίστασεν ίνα κηρύξη ουχί άπαξ, δημοσία αγορεύων, ότι η Ρωσική Εκκλησία τυγχάνει ήδη διδάσκαλος της Ελληνικής μεταδίδουσα αυτή την Ορθόδοξον διδασκαλίαν...

Τί δε να είπωμεν και περί της πολυπαθούς Εκκλησίας της Ιβηρίας; Η Μεγάλη της Κωνσταντινουπόλεως Εκκλησία προσήρτησε προς εαυτήν τας Αυτοκεφάλους Εκκλησίας του Τυρνάβου, του Ιπέκ και της Αχρίδος τη αποφάσει συνόδου των Ιεραρχών αυτών, συνεπεία ισχυράς παρακλήσεως και επιθυμίας αυτών. Η Διοικούσα όμως Σύνοδος εξεμηδένισε το Αυτοκέφαλον των αρχαίων Εκκλησιών Ιβηρίας και Ιμερετίας, τη θελήσει και επιθυμία των Ιεραρχών αυτής, έπαυσε τον Ίβηρα Καθολικόν Αντώνιον, ολόκληρον σειράν Γεωργιανών Ιεραρχών, και έκλεισεν 20 επαρχίας εν Ιβηρία, Ιμερετία, Μιγγρελία και Γουρία, μη εξαιτήσασα την συγκατάθεσιν των Πατριαρχών της Ανατολής, αναγνωρισάντων το Αυτοκέφαλον των Εκκλησιών Ιβηρίας και Ιμερετίας...

Οι από του 1821 διοριζόμενοι εν Γεωργία Ρώσοι έξάρχοι μέχρι του 1898 δεν εθεώρησαν αναγκαίαν την εκμάθησιν της του ποιμνίου αυτών γλώσσης, και εις επίμετρον δε απηστέρησαν αυτό του μέσου του προσεύχεσθαι εν τη μητρική αυτών γλώσση και εν αυτό ακόμη τω τάφω της την Γεωργίαν διαφωτισάσης Ισαποστόλου Αγίας Νίνας;

...Εν τη επαρχία Σουχούμ, της οποίας το 65% του πληθυσμού αποτελούσιν οι Γεωργιανοί και οι Μιγγρέλοι, 5% Έλληνες, απηγορεύθη αυτοίς υπό του νυν Ρώσου Επισκόπου Αρσενίου η εκτέλεσις ιεροπραξίας, εν τη μητρική αυτών γλώσση;... Οι Έλληνες, έχοντες Εκκλησίας εν Κριμαία και τω τμήματι της Μαριουπόλεως, εν τη πόλει Νεζίμ, Νοβορροσσίσκη και άλλοις μέρεσιν, εστερήθησαν αυτών;».

Ο από μέρος των Ρώσων πανσλαβιστών λίαν διαβρωτικός, υπονομευτικός και άκρως εθνοφυλετικά ιμπεριαλιστικός ρόλος αυτών ακόμη και σε εκκλησιαστικό επίπεδο διά του απολύτου ελέγχου των λεγομένων παλαιφάτων Πρεσβυγενών Ελληνορθοδόξων Πατριαρχείων της «καθ' ημάς Ανατολής» και δη εκείνων της Αντιοχείας και των Ιεροσολύμων, μέσω της από του β' ημίσεος του 19ου αιώνος προπαγανδιστικώς δρώσης λεγομένης «Ορθοδόξου Ρωσικής Αυτοκρατορικής Παλαιστινείου Εταιρείας» υπογραμμίζεται εμφατικώς και εκτενώς υπό του Ρώσου επιστολογράφου.

Εν προκειμένω και προ της παραθέσεως των σχετικών αποσπασμάτων της του Ρώσου συντάκτου επιστολής, άξια ιδιαίτερας μνείας είναι και τα όσα γράφει σχετικώς ο Καθηγητής Ιωάννης Ε. Αναστασίου για την όλη ανθελληνική και άκρως εθνοφυλετική, ένεκα της πανσλαβιστικής και ιδιαίτερας της του πανρωσισμού ιδεολογίας, δράση των Ρώσων πολιτικών και εκκλησιαστικών προσώπων στους Αγίους Τόπους και εν γένει στα Ελληνορθόδοξα παλαιόφατα και πρεσβυγενή Πατριαρχεία της καθ' μας Ανατολής, ο οποίος μεταξύ άλλων αναφερόμενος στα γενόμενα εντός της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου της Αντιοχείας, επισημαίνει ότι: «...επικράτησε φυλετικό πνεύμα στους εντοπίους που επηρεάζονταν από τους Ρώσους. Ο Αρχιμανδρίτης Ουσπένσκη επισκέφθηκε την Συρία και την Παλαιστίνη και διαπίστωσε ότι μπορούσε να αναπτυχθεί εκεί ρωσόφιλη κίνηση. Ιδρύθηκε στη Ρωσία η «Ορθόδοξος Ρωσική Αυτοκρατορική Παλαιστίνειος Εταιρεία» το 1882 με σκοπό να προωθήσει τα ρωσικά συμφέροντα στην Μ. Ανατολή και ίδρυσαν εκεί σχολεία, νοσοκομεία και μοναστήρια, ξοδεύοντας άφθονα χρήματα. Συγχρόνως συκοφαντούσαν τους Έλληνες, λέγοντας ότι είναι ξένοι και τον πατριαρχικό θρόνο πρέπει να τον έχουν οι εντόπιοι».

Ένα λίαν χαρακτηριστικό θλιβερό παράδειγμα της ανθελληνικής πολιτικής των Ρώσων είναι και εκείνο το οποίο αφορά την, κατόπιν των επεμβάσεών τους, εν έτει 1899 εκλογή του από Λαοδικείας Μελετίου Ντουμάνι ως Πατριάρχου Αντιοχείας, ο οποίος καίτοι μη αναγνωρισθείς από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και τα λοιπά Ελληνορθόδοξα Πρεσβυγενή Πατριαρχεία της Ανατολής, παρά μόνο από την ποδηγετούμενη από το Κρεμλίνο θυγατέρα εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία, άρχισε σφοδρό πόλεμο εναντίον των Ελλήνων, αφαίρεσε την ελληνική γλώσσα από την λατρεία και έδωξε όλους τους Έλληνες Ιεράρχες.

Όσον αφορά την ανθελληνική δράση των Ρώσων στους Αγίους Τόπους όπου και η εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Ελληνορθόδοξου Παλαιόφατου και Πρεσβυγενούς Πατριαρχείου των Ιεροσολύμων, ο Καθηγητής Ιωάννης Ε. Αναστασίου γράφει σχετικώς ότι: «Το 1843 πήγε στα Ιεροσόλυμα ο Ρώσος Αρχιμανδρίτης Πορφύριος Ουσπένσκη να εξετάσει την κατάσταση για να βοηθήσουν οι Ρώσοι την Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο Ουσπένσκη όμως επειδή αντιπαθούσε του Έλληνες, ισχυρίστηκε ότι μόνον οι Ρώσοι θα μπορούσαν να συγκρατήσουν την κατάσταση. Έτσι εγκαταστάθηκε στα Ιεροσόλυμα ρωσική ιεραποστολή με τον Μελιτουπόλεως Κύριλλο το 1858, ο οποίος προχώρησε περισσότερο από τον Ουσπένσκη και πρότεινε να αφαιρεθούν από τους Έλληνες τα 4 Πατριαρχεία. Όταν ιδρύθηκε το 1882 η «Ορθόδοξος Ρωσική Αυτοκρατορική Παλαιστίνειος Εταιρεία» που είχε και σκοπούς πολιτικούς και για τη διείσδυση των Ρώσων στην Μ. Ανατολή, άρχισαν να ξοδεύουν χρήματα, ίδρυσαν σχολεία, νοσοκομεία, ναούς και μοναστήρια και στράφηκαν φανερά εναντίον των Ελλήνων. Προσπαθούσαν ν' απογυμνώσουν υλικά την Εκκλησία της Ανατολής, να διαφθείρουν τους κληρικούς, να εξάψουν τις φυλετικές διαφορές και να εξοντώσουν κάθε τι το ελληνικό».

Ο Ρώσος επιστολογράφος αναφερόμενος διεξοδικά στην δράση της υπέρ της πανσλαβιστικής και της μπεριαλιστικής του πανρωσισμού ιδεολογίας Παλαιστίνειου Εταιρείας κατά των Ελληνορθόδοξων Πρεσβυγενών Πατριαρχείων της καθ' μας Ανατολής, μηδέ εξαιρουμένου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, γράφει τα ακόλουθα:

«Μέμφονται και των Ελληνικών Εκκλησιών Αντιοχείας και Ιεροσολύμων επί φυλετισμού. Κατά των Εκκλησιών τούτων διεξάγεται υπό των Ρώσων πανσλαβιστών, των επί κεφαλής της Παλαιστίνειου Εταιρείας ισταμένων κ. Ποπεδονόστσεφ, του βοηθού αυτού κ. Σάμπλερ,

Χιτροβώ, κόμητος Ιγνάτιεφ, του εκδότη της πανσλαβιστικής εφημερίδος «Νέου Χρόνου» Σουβόριν και άλλων, τοιούτος πεισματώδης και ισχυρός αγών, συμπρατούσης και της Ρωσικής Διπλωματίας, ως και της Διοικούσης Συνόδου, ήτις αγωνίζεται ίνα τας ανέκαθεν Ελληνικάς ταύτας Εκκλησίας οριστικώς εξοντώση και παραδώση αυτάς εις χείρας των ασεβών πρακτόρων της Πανσλαβιστικής Εταιρείας, ης οι εταίροι επιδιώκουσιν αφ' ενός μεν συμφεροντολογικούς, αφ' ετέρου δε πολιτικούς σκοπούς, επί βλάβη και ζημία της Ελληνοανατολικής Εκκλησίας και του Ελληνισμού.

Του λόγου γενομένου επί των ενεργειών της Παλαιστινείου Εταιρείας, σκοπούσης εν τω μέλλοντι όπως εξαπλώση της ενεργείας αυτής και επί του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, υποσκάψη την ύπαρξιν και εκμηδενίση την σημασίαν αυτού ενώπιον του Ορθοδόξου κόσμου, μετά δε ταύτα ανατρέψη αυτό τελειωτικώς, ημείς δεν δυνάμεθα να εννοήσωμεν, προς τι η μεγάλη αύτη εφεκτικότης της Μεγάλης Εκκλησίας εν τω Ανατολικώ και Ιεροσολημιτικώ ζητήματι;».

Οι Ρώσοι πανσλαβιστές μέσω της Παλαιστινείου Εταιρείας για να παρουσιάσουν ένα διαφορετικό πρόσωπο ενίσχυναν ηθικά και υλικά τα Πατριαρχία Αντιοχείας και Ιεροσολύμων αλλά δρώντες βάσει προμελετημένου σχεδίου χρησιμοποιούσαν την Εταιρεία ως πολιτικό όργανό τους, το οποίο κατασυκοφαντούσε συστηματικώς και αδιαλείπτως την Ελληνική Ιεραρχία των Ελληνορθοδόξων Πρεσβυγενών Πατριαρχείων της Ανατολής «και αγωνιζόμενου να εξοντώση κατ' αρχάς μεν τας Ελληνικάς Εκκλησίας Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, μετά δε ταύτα και την της Κωνσταντινουπόλεως, διότι άλλως δεν εξηγείται επί τίνι σκοπώ οι πράκτορες της Παλαιστινείου Εταιρείας διατελούσιν εις σχέσεις μετά της βουλγαροσχισματικής εξαρχίας, προς δε τούτοις διατί διεγείρει τους Ορθοδόξους ιθαγενείς Συρίας και Παλαιστίνης κατά της Ελληνικής Ιεραρχίας και τη συμπράξει της Λατινικής προπαγάνδας υποθάλπει τας Αραβικάς Ιδέας, τας τόσον επιβλαβείς τω τε Ελληνισμό;».

...Οι πράκτορες της Εταιρείας ταύτης, τη υποστηρίζει και επεμβάσει του Ρώσου Προξένου εν Δαμασκώ Κυρίου Μπελιάεφ... συνέλαβον την αυθαίρετον ιδέαν όπως μετατρέψωσι τον Ελληνικόν Θρόνον της Αντιοχείας εις Αραβικόν και εκλέξωσιν επ' αυτόν Άραβα Πατριάρχη... Αι ελληνικάί εφημερίδες, κατά τους λόγους του Ρωσικού τύπου, προ πολλού ήδη μετέδωκαν τω Ελληνικώ κόσμω ότι η «Παλαιστίνειος Εταιρεία, ως αύτη εδημοσίευσεν εν τω οργάνω αυτής, «σκοπεί την διάσπασιν των αρχαίων Πατριαρχείων της Ανατολής, την μείωσιν της εμπιστοσύνης προς την Ελληνικήν Ιεραρχίαν, να περιαγάγη δε τας Εκκλησίας ταύτας μέχρι πενίας».

Σε άλλο σημείο της μακροσκελούς επιστολής ο Ρώσος συντάκτης αυτής μνείαν ποιεί του δολίου και αριστοτεχνικώς προμελετημένου σχεδίου των Ρώσων πανσλαβιστών να επιτύχουν τον αφελληνισμό των Αγιωτάτων Πρεσβυγενών Πατριαρχικών Θρόνων της καθ' ημάς Ανατολής, επισημαίνοντας ότι: «...περίεργος και ακατανόητος φωράται η λογική των Ρώσων πανσλαβιστών! Ούτοι καταμέμφοντας των Ελλήνων, ως επιδιωκόντων τον εξελληνισμό των Σύρων, καθ' ον ακριβώς χρόνον Έλληνες ιερείς εκμανθάνουσι την Αραβικήν γλώσσαν και ιερουργούσιν εν αυτή. Εν τούτοις αυτοί οι Ρώσοι εξαναγκάζουσι τα τέκνα των ιθαγενών προς εκμάθησιν της Ρωσικής γλώσσης, και εν τη ακαταλήπτω δι' αυτούς Σλαβική γλώσση ψάλλουσι την λειτουργίαν, ως τούτο ανήγγειλεν ημίν ο τηλεγράφος εκ Δαμασκού... άλλαις λέξεσι, το κατασυκοφαντείν τους Έλληνας και βιαίως επιβάλλειν την Ρωσικήν γλώσσαν επί κατοίκων μη Ρώσων, τούτο εν τη γλώσση των ημετέρων Σλαυοφίλων ονομάζεται, «ευαρεστείν τω Θεώ».

Περί δε της ανόμου και δολίας δράσεως της διοικουμένης υπό ακραίων Ρώσων πανσλαβιστών Παλαιστινείου Εταιρείας επί των εδαφών της κανονικής εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Παλαιφάτου Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, ο Ρώσος επιστολογράφος καταγγέλλει ότι: *«Οι Παλαιστίνειοι πανσλαβισταί απειλούσι την Ιεροσολημιτικήν Ιεραρχίαν, ότι θα προβάσιν εις κατάσχεσιν της κτηματικής περιουσίας του Παναγίου Τάφου εν Βεσσαραβία και Γεωργία, ήτις αφιερώθη αυτώ υπό των Ρωμούνων Βογιάρων και των Γεωργιανών Πριγκήπων, ως και παρ' ευσεβών τινων Ελλήνων, άπορον δε πως οι Διευθύνοντες τα της Παλαιστινείου Εταιρείας, Χιτροβώ, Σαλαβιόφ και ο σοφός κ. Ποβεδονόστσεφ, μέχρι τούδε δεν επεννόησαν έτερα μάλλον εντιμώτερα μέσα».*

Αξία ιδιαίτερας μνείας είναι η αναφορά του ρώσου επιστολογράφου και για την απόπειρα της ρωσικής επεκτατικής διεισδύσεως με άκρως εθνοφυλετικά κριτήρια στο Άγιον Όρος, το οποίο αποτελεί έδαφος της κυριαρχικής εκκλησιαστικής και κανονικής δικαιοδοσίας του Πρωτοκλήτου και Πρωτορθόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, καθώς και για τις έριδες, διχοστασίες και διασπαστικές τάσεις εντός της Αγιορείτικης Μοναστικής Πολιτείας ένεκα του νοσηρού τύφου του Ρωσικού Πανσλαβισμού ή της ιδεολογίας του Πανρωσισμού με σκοπό την άλωση της Αγιοτάτης Ακροπόλεως ταύτης της Ορθοδοξίας. Περί τούτων γράφει δε τα κάτωθι: *«Στρέφοντες δε την προσοχήν ημών προς τον Άθω, και ενταύθα τι βλέπομεν; Διενέξεις και διαμάχαι μαστίζουσι τους Ορθοδόξους μοναχούς, συνεπεία του υποδαυλισθέντος υπό των Ρώσων πανσλαβιστών ζητήματος της φυλετικής διαιρέσεως, την οποίαν μέχρι του 1872 ηγνοεί η Ορθόδοξος Εκκλησία...*

Επίσης δε και τα μετόχια Ρωσικών Αγιορειτικών μοναστηρίων εν Κωνσταντινουπόλει δέον να μη καταχρώνται της φιλοξενίας. Ούτε εν ταις εκκλησίαις, ούτε εν τοις Ρωσικοίς μοναστηριοίς, ταις σκήταις και τοις κοινοβίοις εν Άθω, οι Ρώσσοι μοναχοί δύνανται, ουδέ δικαιούνται να εκφωνώσιν εις τας «εκτενείς» το όνομα της Διοικούσης Συνόδου, διότι ούτω αποκρούουσι την απ' ευθείας και άμεσον εξάρτησιν αυτών, από της ανωτάτης Εκκλησιαστικής Αρχής.

Καιρός πλέον ίνα η Υμετέρα Παναγιότης επιστήση την προσοχήν Αυτής εν τω Αγίω Όρει, υπερασπίση και περιφρουρήση τους αληθείς μοναχούς, απομακρύνει δε πάντας τους ασεβείς κελλιώτας, ίνα μη το Άγιον Όρος μετατραπή εις καταγώγιον κραιπάλης και διαφθοράς... Εάν οι ασεβείς ούτοι κελλιώται δεν απομακρυνθώσι του Άθω, τότε ο Ελληνικός κόσμος μετ' ου πολύ θα ίδη, ότι άπας ο Άθως μετατραπή εις Ρωσικήν αποικίαν, εκ της οποίας θάττον ή βράδιον θα εκδιωχθώσιν οι Έλληνες μοναχοί. Ουχί λοιπόν ματαιώς η Παλαιστίνειος Εταιρεία, ασμένως αποδεξαμένη και ενστερνισθείσα την πανσλαβικήν διδασκαλίαν, ανέλαβον υπό την προστασίαν αυτής και τον Άθω. Εάν είνε πιστευτόν, μία μόνη Μονή, η Ρωσική, η του Αγίου Παντελεήμονος, έχει κεφάλαια 50 εκατομ. ρουβλίων, εις τοκοφόρα γραμμάτια! Και ήτις μετά τριών Ρωσικών σκητών εν Άθω, και ιδιαιτέρων εκεί κελλίων εισπράττει ετησίους προσόδους και αφιερώματα πολύ περισσοτέρας, ή πάντα ομού τα τέσσερα ελληνικά Πατριαρχεία, μετά του Παναγίου Τάφου και μεθ' όλων των Ελλήνων μοναχών...».

Σε υποσημείωση του εκτενεστάτου κειμένου της επιστολής ο Ρώσος συντάκτης αυτής επισημαίνει και τα δυσεβώς διατυπωθέντα και δημοσιευθέντα υπό των πανσλαβιστών Ρώσων εναντίον των Ελλήνων μοναχών του Αγίου Όρους, περί των οποίων γράφει ότι: *«Ου προ πολλού ο «Νέος Χρόνος», (Νόβοε Βρέμια) εδημοσίευσε ολόκληρον λίβελλον κατά των Ελλήνων του Άθω μοναχών, ους ασυστόλως αποκαλεί τυχοδιώκτας κλπ. Επιπροσθέτων ότι το Πατριαρχείον Κων/πόλεως ουδεμίαν κέκτηται επιρροήν επί του Άθω και ότι δέον, ίνα πάντες*

οι Έλληνες μοναχοί εκδιωχθώσιν εκείθεν. Δυστυχώς όμως βλέπομεν ότι το ανώτατον ημών εκκλησιαστικόν κέντρον μικράν ή ουδεμίαν δίδει σημασίαν εις τα τοιαύτα δημοσιεύματα, άτινα σαφώς καταδεικνύουσι τας βλέψεις και τους σκοπούς των Ρώσων πανσλαβιστών, προς δε τούτοις δηλητηριάζουσι και αποπλανώσι την Ρωσικήν κοινήν γνώμην».

Τα ενδομύχως ανομολόγητα, άδηλα και κρύφια, σχέδια των ιμπεριαλιστών Ρώσων πανσλαβιστών σε πολιτικό και εκκλησιαστικό επίπεδο εναντίον του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών της καθ' ημάς Ανατολής Ελληνρθοδόξων παλαιφάτων Πρεσβυγενών Πατριαρχείων καθώς και το κράτος φόβου, τρομοκρατίας, εξαγοράς συνειδήσεων και απροκαλύπτου προπαγάνδας και λογοκρισίας που είχαν επιβληθεί στην τότε Τσαρική Ρωσία διατραγωδεί ο Ρώσος επιστολογράφος αναφέροντας ότι: «Οι Ρώσοι πανσλαβισταί ονειροπολούσι την κατάκτησιν της Κωνσταντινουπόλεως, την διάλυσιν των Ανατολικών Εκκλησιών, την υποταγήν αυτών των ανωτάτω άρχοντι της Συνόδου, Αυτοκρατορικώ Επιτρόπω, οι ορθοφρονούντες όμως εν Ρωσία πιστεύουσιν ότι, ούτε η ισχύς της Ρωσσίας, ουδέ τα Ρωσικά τηλεβόλα και αι σφαίρα θα καταρρίψωσι την ισχυράν Κωνσταντινούπολιν, δεν θα έχουσι δε και τας απαιτουμένας δυνάμεις να δεσπόζωσι της Κωνσταντινουπόλεως, του Βοσπόρου και των Δαρδανελλίων, εάν την Κωνσταντινούπολιν κυριεύσωσιν οι Ρώσοι, αλλά η Θεία Πρόνια, ήτις τω 1878 υπ' αυτά τα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως και εν τη Βερολινείω Συνθήκη, διέλυσε τας επιβουλάς των Ρώσων πανσλαβιστών και εχθρών της Ελληνικής Εκκλησίας και του Ελληνισμού, ευκόλως και πάλιν δύναται να διαλύση αυτάς και εν τω μέλλοντι...

...ουδεμία φωνή δύναται να υψωθή εν τω Ρωσικώ τύπω, υπέρ της Ελληνικής Εκκλησίας και του Ελληνισμού, διότι τούτο δεν δύναται να επιτρέψη ο πανίσχυρος κ. Ποπεδονόστσεφ, εις τον οποίον, ως είνε δυνατόν να κρίνωμεν εκ των λόγων του νυν απαιδεύτου Μητροπολίτου Μόσχας Βλαδιμήρου και των δηλοποιήσεων της πανσλαβιστικής εφημερίδος «Νόβοε Βρέμια», επιπόθητος τυγχάνει η ταπείνωσις και εξαφάνισις της Ελληνικής Εκκλησίας. Η Ρωσική Εκκλησία, κατά τας σκέψεις αυτών, δέον να προεδεύση εν μελλούση Οικουμενική Σύνοδο, καθ' ην ο κ. Ποπεδονόστσεφ θέλει υπαγορεύσει τοις πατράσι της Εκκλησίας τα πανσλαβιστικά δόγματα και τας αποφάσεις.

Αλλά, εάν η Ρωσική Εκκλησία, προς αίσχος του Ορθοδόξου κόσμου, διευθύνηται υπό του πανσλαβιστού Συνοδικού Επιτρόπου, τη προτάσει του οποίου οι Ρώσοι Αρχιερείς αμείβονται, διά παρασήμων (ως υπηρετούντες τας πολιτικάς μάλλον βλέψεις των πανσλαβιστών ή τη Αγία Εκκλησία), η Ελληνο-Ανατολική Εκκλησία, χάρις τω Θεώ, δεν διατελεί εισέτι υπό τον ζυγόν του Αυτοκρατορικού Επιτρόπου και ως εκ τούτου δύναται να ελπίζη ότι αι Πατριάρχαι αυτής και Επίσκοποι διασώζουσι και διαφυλάττουσι την ανεξαρτησίαν της Εκκλησίας...».

Προς δε το τέλος της μακροσκελεστάτης επιστολής ο Ρώσος συντάκτης αυτής, ο οποίος υπογράφει ως «Της Υμετέρας Πανσεβάστου και Προσκυνητής μοι Παναγιότητος ευπειθής και ταπεινός θεράπων, ευσεβής Ορθόδοξος», υψώνει φωνή και αρθρώνει λόγο αληθείας προς πάντας και δη προς τους αριθμολάγνους και αριθμοπλήκτους πανσλαβιστές Ρώσους, γράφων ή μάλλον διακηρύττων τα ακόλουθα: «Ούτε οι Αραβίζοντες, ούτε οι σχισματικοί Βούλγαροι, οι την θρησκείαν καπηλευόμενοι, παριστώσιν εαυτούς παράδειγμα ζηλευτόν της Ορθοδοξίας, αλλά εκείνο το Ορθόδοξον Ελληνικόν Έθνος, το δωρήσαν τω Ορθοδόξω κόσμω αναρίθμητον σειράν μαρτύρων, απολογητών, αγίων και οσίων και όπερ, διά της διδασκαλίας αυτού και των αγίων αυτού συγγραμμάτων, εδώρησε τη Εκκλησία ανεκτίμητον θησαυρόν,

ούτινος και μέχρι τούδε αυτή επωφελείται και το οποίον δεν θα ηδύνατο να παραγάγη, ούτε η Ρωσική Εκκλησία, της οποίας οι πανσλαβισταί σεμνύνονται επί τω αριθμώ μόνον των τέκνων αυτής, πολύ δε περισσότερον δεν θα ηδύνατο να παραγάγωσιν, οι Βούλγαροι και οι Άραβες... Τελευτώντες δεν δυνάμεθα ή να εκφράσωμεν βαθείαν λύπην... και μάλιστα οπόταν η Διοικούσα Σύνοδος μέχρι τούδε, ου μόνον δεν απήντησε προς την αποσταλείσαν επιστολήν του αοιδίμου Πατριάρχου Γρηγορίου ΣΤ', αλλ' επιτρέπει και τοις Βουλγάροις σχισματικούς κληρικούς, όπως ιερουργώσιν εν Ρωσικαίς Εκκλησίαις...».

Άπαντα τα ως άνω γραφέντα εν έτει 1899 διά της χειρός του ευσεβούς γέροντος Ρώσου Ορθοδόξου καίτοι παρήλθαν τόσες δεκάδες έτη, είναι λίαν επίκαιρα μέχρι και σήμερα σε τέτοιο βαθμό μάλιστα ώστε κάθε αντικειμενικός ιστορικός μελετητής και εν γένει ερευνητής να μπορεί, χωρίς να σφάλει, να υποστηρίξει την άποψη ότι τα γραφέντα και δημοσιευθέντα στην εν λόγω άκρως αποκαλυπτική και τεκμηριωμένη επιστολή, είναι ωσάν να εγράφησαν για το «νυν έχον» της επικρατούσης εκκλησιαστικής καταστάσεως σε πανορθόδοξο επίπεδο και ο «έχων νουν νοείν νοείτω...», καθώς και ότι δύναται να επιχειρήσει τις ιστορικές αναγωγές του από την τσαρική στην κομμουνιστική και νυν μετακομμουνιστική Ρωσία σε αναφορά και ως προς τα «έργα και τις ημέρες» της θυγατρός Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας.

Έτι δε περισσότερο σε κάθε σελίδα, σε κάθε παράγραφο και σε κάθε πρόταση του κειμένου της εν λόγω επιστολής επαληθεύονται τα άκρως αυτονόητα - δυστυχώς ουχί για όλους τους Ορθοδόξους - περί της ετεροδιδασκαλίας και αιρέσεως του πολυμεταστατικού καρκινώματος του αντιεκκλησιολογικού και αντιευαγγελικού Εθνοφυλετισμού (Φυλετισμού) εντός του εν Χριστώ σώματος της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, όπως λίαν ευστόχως επισημαίνει ο αοίδιμος ΑΙ. Schmemman, γράφων ότι: «Ο κίνδυνος του εθνικισμού έγκειται εν τη υποσυνειδητήως συντελουμένη μεταβολή της ιεραρχήσεως των αξιών, καθ' ην ήδη το έθνος δεν υπηρετεί την χριστιανικήν δικαιοσύνην και αλήθειαν και εαυτό, την ζωήν δ' αυτού δεν αξιολογεί συμφώνως προς ταύτα, αλλ' αντιθέτως, αυτός ούτος ο Χριστιανισμός και η Εκκλησία αρχίζουν να μετρώνται και να αξιολογώνται εκ της απόψεως των «υπηρεσιών» αυτών προς το κράτος, την πατρίδα κτλ.». Επιπροσθέτως και ο πολύς αοίδιμος Αμίκλας Αλιβιζάτος υπογραμμίζει ότι: «Αι εθνικαί και εθνικιστικαί θεωρίαι και διαιρέσεις και ο καθ' υπερβολήν τονισμός του εθνικισμού εν τη Εκκλησία συνετέλεσαν, ώστε αι επί μέρους Ορθοδόξοι Αυτοκέφαλοι Εκκλησίαι να προβούν εις πράξεις απαραδέκτους και καταλυτικάς του εκκλησιαστικού οργανισμού χάριν απλού συμμερισμού των εθνικιστικών τάσεων των ιδίων αυτών λαών...».

Είναι εκτός αμφισβητήσεως, ότι η υπέρ μέτρον έξαρσις των εθνικών Εκκλησιών γίνεται εις βάρος της Ορθοδοξίας, η δ' άνευ ορίου ανάμιξις των διαφόρων Εκκλησιών εις τους εθνικούς ανταγωνισμούς γίνεται εις βάρος μεγάλων και βασικών αρχών της Ορθοδόξου συνειδήσεως εν τη καθόλου εκκλησιαστική ζωή και επί σοβαρωτάτω και βαθυτάτω τραυματισμώ της εσωτερικής ενότητος της Ορθοδοξίας».

Έναντι πάντων των ως άνω υπό της αληθούς και τεκμηριωμένης γραφής του ευσεβούς γέροντος Ρώσου Ορθοδόξου καταγεγραμμένων περιττεύει πας έτερος ημέτερος σχολιασμός, αλλά για κάθε καλοπροαίρετο αναγνώστη, μελετητή, ιστορικό ερευνητή ή ιστοριοδίφη, κυρίως δε για πάντα Ορθόδοξο Ρωμηό, προσήκει το μετά πάσης επιγνώσεως λεγόμενο και σοφώς επαναλαμβανόμενο : **«Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου Θεού πίστεως, αγάπης, αληθείας, γνώσεως και ακαταβλήτου αντιστάσεως υπέρ του**

Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου και του εσεβούς και φιλοχρίστου Ρωμαϊκού Γένους ημών».